

Sygn. akt: IX GC 1188/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od J. J. kwoty 1914,41 zł na podstawie weksła wystawionego na zabezpieczenie umowy leasingu o nr (...).

Pozwany od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wniósł zarzuty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Między powodem jako finansującym a pozwanym jako korzystającym zawarta została w dniu 14 lipca 2010 r. umowa leasingu operacyjnego o nr (...) (umowa – k. 110 – 120, OWU – k. 25). W związku z powstaniem zaległości w zapłacie rat leasingowych powód wypowiedział umowę w trybie natychmiastowym pismem z dnia 1 lutego 2013 r. (wypowiedzenie – k. 32). Następnie powód dokonał rozliczenia umowy leasingu. Zaległość w zapłacie rat leasingowych wraz z odsetkami poprzedzająca rozwiązanie umowy to kwota 1914,41 zł., na którą powód wypełnił weksel in blanco. Przyszłe wynagrodzenie leasingowe po wypowiedzeniu umowy, które stało się wymagalne w związku z wypowiedzeniem umowy to kwota 4 338,45 zł. Przedmiot leasingu zostały przez powoda sprzedane za kwotę 12 100 zł netto. Powód dokonał zaliczenia tej ceny na poczet przyszłych rat leasingu (umowa sprzedaży – k. 109, niesporne).

Powołany wyżej stan faktyczny był niesporny między stronami, oparty także o niebudzące wątpliwości dokumenty.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało w całości oddaleniu.

Zarzuty pozwanego dotyczą wypełnienia weksła niezgodnie z porozumieniem, a co za tym idzie spór stron przeszedł na grunt stosunku podstawowego. Podnieść należy, iż weksel został wypełniony mimo nieistnienia wierzytelności.

Powód dochodzi zaległych opłat leasingowych (sprzed wypowiedzenia), a zatem podstawą będzie tu przepis art. 7091 k.c., zgodnie z którym przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Umowa została rozwiązana na podstawie art. 709 13 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia.

Rozliczenie umowy powinno zatem nastąpić na podstawie art. 70915 k.c., zgodnie z którym w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Spór stron dotyczył czy korzyść uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu powinna być zaliczona na wszystkie raty tj. wymagalne przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu i wymagalne po złożeniu oświadczenia, czy tylko na raty po złożeniu oświadczenia. Sąd uznał, iż w oparciu o wskazany przepis, ale także w oparciu postanowienia umowy cena uzyskana ze sprzedaży powinna być zaliczona na poczet wszystkich niezapłaconych rat leasingowych, a nie tylko

wymagalnych po złożeniu oświadczenia o wypowiedzeniu. Tym samym, z uwagi na uzyskaną cenę sprzedaży 12 100 zł i kwotę długu powoda obu tych części – 6 252,86 zł, zobowiązanie powoda wygasło.

Powołując się na zawartą umowę, zwrócić należy uwagę, iż w pkt 4.9 OWU mowa jest o kwocie bazowej, będącej podstawą rozliczeń związanych z wypowiedzeniem umowy, jako równowartości wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat oraz raty końcowej. Kwota ta podlega następnie rozliczeniu z wartością zagospodarowania (pkt 10.9 OWU). Postanowienia te nie różnicują rat zaległych i przyszłych, jak też nie wskazują, że wartość zagospodarowania ma pokryć tylko raty przyszłe. Ma ona zatem rozliczyć całość zobowiązań korzystającego.

Wskazuje na to również interpretacja przepisu art. 70915 k.c. Przepis powołuje się na natychmiastowe zapłacenie wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści finansującego. Także nie różnicuje on owych niezapłaconych rat, czy powstały one przed, czy też po wypowiedzeniu. Żądanie natychmiastowego zapłacenia rat nie może oznaczać, że dotyczy ono tylko rat przyszłych, które faktycznie stają się natychmiast wymagalne, ale przecież można żądać też natychmiastowego zapłacenia rat wymagalnych. Zresztą przyjęcie, iż rozliczeniu z uzyskaną korzyścią finansującego podlegają tylko raty po wypowiedzeniu umowy, byłoby sprzeczne w ogóle z istotą tego uregulowania i nielogiczne. Finansujący nie ma przecież obowiązku wypowiedzenia umowy już po zaległości jednej raty leasingowej. Może tego dokonać później, nawet przy dość sporej zaległości. Z takiego działania miałby odnosić korzyść, w postaci braku możliwości zaliczenia wartości zagospodarowania z zobowiązaniami korzystającego sprzed rozwiązania. Nie taki był cel uregulowania art. 709 15 k.c., który ma ewidentnie charakter ochronny dla korzystającego.

Zgodzić się należy także z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2013 r., I ACa 1307/12, LEX nr 1324799, zgodnie z którym gdyby przez opłaty będące podstawą odliczenia korzyści wskazanych w art. 709.15 k.c. należało rozumieć wyłączenie przyszłe raty leasingowej, które stały się wymagalne wskutek wypowiedzenia umowy z przyczyn obciążających korzystającego, to w sytuacji uzyskania przez finansującego wyższej ceny ze sprzedaży odzyskanego pojazdu albo innego przedmiotu leasingu niż właściwie obliczona łączna wartość takich opłat, o wskazaną różnicę z rozwiązania umowy finansujący odnosiłby korzyść większą niż łączna wartość wszystkich opłat określonych w umowie. Wyłącznie uznanie, że podstawą odliczenia uregulowanego w omawianym przepisie jest łączna wartość wszystkich niezapłaconych opłat przewidzianych umową, czyli że z tego rozliczenia nie podlegają wyłączeniu opłaty za okres poprzedzający rozwiązanie umowy, może przeciwdziałać wystąpieniu sytuacji, w której zakres roszczenia finansującego w stosunku do korzystającego przenosiłby wysokość szkody, której finansujący doznał wskutek rozwiązania umowy. Chodzi więc o przyjęcie takiej wykładni art. 709.15 k.c., która nie byłaby sprzeczna z zasadą z art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którą odszkodowanie nie może przenosić wartości szkody doznanej przez wierzyciela. Zdarzenie uzasadniające odpowiedzialność dłużnika nie może, innymi słowy, prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia wierzyciela.

Mając na względzie powyższe roszczenie powoda wygasło w oparciu o przepis art. 70915 k.c., dlatego powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany wygrał sprawę i na należne mu od powoda koszty złożyła się opłata sądowa od zarzutów od nakazu zapłaty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)